

Sana Mektuplar

– GürhanGürses · 02 Mart 2014

Herkes merak içinde, aşk üzere yazılan her satır ve her dize aynı zamanda yazıldığı coğrafyayı, vakti ve insanları da yazıyor anlatıyor. Oysa kaç şair kaç sevdalı konu olmuştur mektuplara. Kalbe misafir olan elbet yazıya da misafir olacaktır.

Kafka, Milena'ya yazmış hem de ne yazmış, nasıl yazmış kalp işi değil! "Bir odadayız Milena. Birbirine bakan iki kapının ardındayız ama ayrı ayrı. Biri açacak olsa diğeri hemen ürküp kapıyor kapıyı. Hâlbuki bu iki kişi ürkeklik olarak bu kadar benzemeseler, biri diğeri hiç aldırış etmese açsa kapıyı çıksa dışarı odayı düzenlese. Ama hayır o da en az diğeri kadar ürküyor ve saklanıyor kapısının ardına ve o güzelim oda bomboş kalıyor ortada. Ve bu yüzden hep ikimizi üzen yanlış anlamalar oluyor. Aslında senin anlamadığını söylediğin o mektuplar sana en yakın olduğum zamanlar yazmış olduklarım oluyor." Kendimi buluyorum bu metinlerde ve seni. Kahramanıyız aslında aşkın. Her aşkın izi var bizde, tadı, hüznü...

Artık sevdiğimi dile getirmeyeceğim öyle uluorta. Ayan beyan etmeyeceğim herkese. İçimde yaşayacağım. Sessizce...

Sana yazmanın keyfini bu dünyada başka hiçbir şeyde bulmuyorum. Gayet eminim bundan. Bu yüzden yazdıklarım hisli de olsa samimi de olsa hüznü de olsa gam yemem. Çünkü her durumda işin içinde sen varsın. Bunu düşünüyor ve mutlu oluyorum.

Canımı okuyor bu sevda, mektubumu okusa daha güzel olacak sanırım.

Bu yüzden yükleniyorum kâğıda ve kaleme. Edebi bir derdim yok samimi olsun tek yeter. Sanat yapacak denli muktedir değilim, derdim de sanat yapmak değil zaten. Seni severek zaten sanat yapmış oluyorum. Güzel olanı ortaya koyma değil mi sanat? Yüreğimi senin uğruna ortaya koyuyorum.

Ahmet Arif, Leyla Erbil'e yazmış da yazmış kitap olmuş yazdıkları 'Leylim Leylim' diye. "Sabah gözlerimi sana açarım. Akşam, uykularımı senden alırım. Nereye, ne yana dönsem karşımda mutluluğun o harikulade baş dönmesini bulurum. Böyleyken gene de şükretmem halime, hergelelik, açgözlülük eder, seni üzerim. Aklıma gelmez ki seni usandırır, sana gına getiririm. Sana dert, sana ağırlık sana sıkıntı olurum. Nemsin be? Sevgili, dost, yâr, arkadaş... Hepsi. En çok da en ilk de Leylâ'sın bana. Bir umudum, dünya gözüm, dikili ağacımsın. Uçan kuşum, akan suyumsun. Seni anlatabilmek seni. Ben cehennem çarklarından kurtuldum. Üşüyorum kapama gözlerini." Aşktan söz eden mutlaka mağdurdur bahsinin. Yanmış olanıdır, çilekeşidir. Kahrı da vardır aşkın, keyfi de! Çekersin kahrını sürersin keyfini. Aşkın övgüsü de vardır sövgüsü de! Alırsın övgünü bir gün, edersin sövgünü, tersi de olabilir.

Seni ne kadar da güzel buluyorum, dikkat et çok sade yazıyorum. Alengirli değil cümlelerim, ağdalı da değil velhasıl anlaşılmaz da değil! Bir kaynak suyu nasılsa öyle zannediyorum. Sana benziyor üslubum,

sade ve bir o kadar anlaşılır tabi ki güzel de! Senden dolayı güzel dedim oysa. Yazdıklarım güzel değil biliyorum. Eğer bir mana libası giydireceksek senden güzel olanı yok sözcüklerime. Yazdığım her satır her dize mutlaka bir şekilde zihnimde ve gönlümde sana uğrayıp öyle yazılıyor.

İmlamsın hiç hataya düşmediğim. Noktalamamsın hiçbir zaman bu aşkın sonuna konmayacak! Bıçak sırtındayım bu aşkıta, iki yanı keskin bir yoldayım. Ve gözü kara sana yürüyorum. Gelsem bir türlü gelmesem bin türlü dert var. Gelsem cennet, gelmesem cehennem gibiyim. Diken ve gülü söylemiyorum.

Acının en son noktası suskunluğumdur gayri. Seni susarak seviyorum.

Nazım'da mahpuslukta Piraye'ye yazmış habire:

“Kitap okurum: İçinde sen varsın,

Şarkı dinlerim: İçinde sen.

Oturdum ekmeğimi yerim: Karşımda sen oturursun,

Çalışırım: Karşımda sen.

Sen ki, her yerde «hâzırı nâzır»ımsın” Ne yana baksam sen var bu şehirde. Bu kadar sen başka kimsede yoktur. Sen koleksiyonu yapıyorum. Sen zenginiyim.

İçim acıyor desem acım azalıyor mu? Yalnızım desem yalnızlığım kalkıyor mu? Ağlıyorum desem biri mendil mi oluyor! Sen beni seven kadın oldun ben seni seven erkek olamadım.

Oysa aşk denizi yüreğim, sen denizi... Başka bir şey bendeki... Sen olmuşum belki ondan öyleyim, sendeyim sanki. Bana kahve yapmışsın içiyoruz, el ele tutuşmuşuz geziyoruz, bir filmi seyrediyoruz, yolculuktayız, sporda, keyfte... Ben hep sendeyim son zamanlarda belki de bu kadar çok düşünmemem gerekiyor seni. Bu kadar hayatına nüfuz etmemem lazım geliyor. Ama gel gör ki elde değil yürekte iş bitiyor. Ve ben seni daha şiddetli daha arzulu ve daha imkânsız bir şekilde düşünmeye devam ediyorum.

Mesajın geldi, bekliyor muydum, hayır! Geldi ama... “Nasılsın? diye yazıyordu. Ötesi yoktu.

-Eh işte, sen nasılsın? dedim.

-İdare eder... dedin.

-Aynıyız yani! dedim.

Başka kim bizim kadar aynı olabilir ki? Halimiz bile aynı, sıkıntımız, derdimiz. Yan yana değiliz ama iç içeyiz. Seni hissedebiliyorum. Manevi bir senlik var içimde. İşte o zaman hayat hep şenlik gibi geliyor. Hani güneş açar ya soğuk bir günde, herkesin içi ısınır, herkes dışarı atar kendini. Senin olduğun günler öyle geliyor bana. Olmadığın günler zaten yaz da olsa kış gibi geliyor.

Halil Cibran, May'a yazmış: “Sen, May, korunanlardan birisin; içinde Tanrı'nın bütün kötülüklerden sakındığı bir melek var.” Bunu okurken sen aklıma geldin. Bu satırların altını çizdim. May'ın yerine adını yazdım. Eksik olan hiçbir şey yoktu. Sen rabbimin özel kulusun.

Artık sona geldim.

Yoruldum.

Sen orada beni düşün, ben burada seni düşünüyüm. Düşüne düşün bize bir haller olsun istiyorum. Sen orada yola çık ben buradan yola çıkayım. Tez vakitte buluşalım diye.